

Monica ziet op tv dat de kinderen mogen komen en rijdt meteen naar Ikea om een bed en kast voor Naldo te kopen

men. Om 14.00 uur verloopt de volgende en meteen laatste optie. Macky Hupkes: „Door de enorme vraag om hulp in Haïti was de tijdsdruk enorm. De vliegtuigmakelaar moest binnen dertig minuten weten of we een toestel wilden huren à 225.000 euro. Het vertrek naar Haïti stond gepland voor de maandag erop.”

Arnold Schouten: „We hadden het geld niet. We durfden er wel op te rekenen dat de adoptieouders allemaal zouden willen bijdragen, maar daarmee zouden we er nog lang niet zijn. We moesten direct de helft overmaken. Als de bestelde vlucht onverhoopt niet zou doorgaan, was de stichting failliet. Dan zouden we hier allemaal ons werk kwijtraken en niet weten hoe het met de kinderen verder moest gaan.”

In de hitte van het moment waagt Jolanda een telefoontje naar haar baas bij verzekeringsmaatschappij Interpolis. Ze vraagt of het bedrijf garant wil staan voor de helft van de kosten. Ook Macky Hupkes krijgt hem aan de lijn en maakt kort en krachtig duidelijk dat het leven van de kinderen op het spel staat: „In de telefoon die ik aan mijn linkeror had, zei hij ja. In de telefoon die ik aan mijn rechteror had, bevestigde ik vervolgens de huur van het vliegtuig – één minuut voor de deadline.”

Jolanda van den Elshout: „Ik wist dat ik aan mijn baas het onmogelijke vroeg, het was eigenlijk emotionele chantage. Maar op zo'n moment doe je alles. En het bijzondere is dat iedereen die we ergens om vroegen maar wat graag meewerkte.” Zo regelt de ‘Stichting Help Haïti’ luiers, geneesmiddelen, water en andere hulpgoederen. Daardoor vertrekt het vliegtuig met een volgeladen ruim naar Haïti. Onbedoeld voordeel is dat de verkeersleiding in Haïti later niet moeilijk zal doen over toestemming om te landen: het toestel wordt dankzij de hulpgoederen aangemerkt als humanitaire vlucht.

Toestemming

Ook in Haïti wordt met man en macht gewerkt aan de evacuatie. Medewerkers van de kindertehuizen stellen op een typemachine haastig een lijst samen met de namen van de kinderen en zoeken een rechter die goedkeuring voor hun vertrek kan verleenen. Pas daarna kunnen de Nederlandse autoriteiten hun toestemming geven. De handtekening die de medewerkers bemachtigen, blijkt later niet rechtsgeldig te zijn, omdat die afkomstig is van een vredesrechter. Daardoor wordt de evacuatie van de andere kinderen, naast de eerste groep van zesentwintig van wie de papieren in orde is, voorlopig niet toegestaan. Honorair consul Rob Padberg spant zich in om de juiste personen hiervoor te vin-

den. Een taaie missie, bij de chaotische toestanden waarin het land verkeert. Intussen probeert Padberg oom bewaking, voedsel en water naar de tehuizen te krijgen.

Zowel bij de NAS in Oudewater als op de ministeries in Den Haag wordt intussen koortsachtig geprobeerd de zaken rond te krijgen. Zorgvuldig handelen onder deze uitzonderlijke omstandigheden maakt dat er weinig ruimte is voor beleefdheden of nuances. „De communicatie verliep nogal direct”, herinnert Macky Hupkes zich. „Er zijn stevige woorden gewisseld met mensen op ministeries. Onder normale omstandigheden hadden we elkaar nooit zo toegesproken.”

Dode adoptierechter

Op zaterdag is er een bijeenkomst op het ministerie van Buitenlandse Zaken. Ambtenaren van maar liefst vijf ministeries zijn vertegenwoordigd en ook de vereniging Wereldkinderen is van de partij. Arnold Schouten: „Ik heb toen onderstreept dat de toekomst van de achterblijvende kinderen in de tehuizen ronduit slecht zou zijn. Diverse kinderen hadden medische hulp nodig. Het was duidelijk dat die er niet zou komen. Bij kindertehuis Bresma vertrokken de verzorgsters omdat hun eigen families getroffen waren door de ramp. De adoptieprocedures zouden vastlopen doordat de adoptierechter onder het puin van het Paleis van Justitie was omgekomen.”

Zaterdagmiddag verleent Buitenlandse Zaken toestemming meer kinderen versneld op te halen, mits de Haïtiaanse autoriteiten toestemming geven. Bovendien besluit het ministerie de vlieggasten voor zijn rekening te nemen, plus de verantwoordelijkheid voor de veiligheid van de kin- >

Michiel Kerstens (48) en Monica Kerstens-Franck (43), Jeffrey (5) en Naldo (3)

Als er eten op tafel komt, houdt Naldo het spelen en kletsen voor gezien. Hij stort zich vol overgave op zijn eten en met een ernstig gezichtje maalt hij de ene hap na de andere weg. „Typisch kindertehuisgedrag”, volgens vader Michiel. „In Haïti kregen de kinderen prima te eten, maar het was nooit vetpot. Zijn broer vertoonde dergelijk overlevingsgedrag nog veel sterker toen hij vier jaar geleden bij ons kwam. Anders dan menig Nederlands kind hoor je onze jongens in ieder geval niet snel zeggen dat ze iets niet lusten.”

De eerste weken in zijn nieuwe thuis in Groningen liep Naldo constant met een tas-

je aan zijn arm en riep dan: ‘bye bye’. Voor zijn ouders blijft het gissen, maar ze vermoeden dat hij verwerkingsgedrag vertoonde. Monica: „Hij was nog nooit buiten het terrein van het kindertehuis geweest. Plotseling moest hij afscheid nemen van zijn vertrouwde omgeving. De reis naar ons toe moet voor zijn gevoel een reis naar Mars zijn geweest.”

„Broer Jeffrey moest eerst wennen aan de concurrentie om aandacht. Hij vond dat Naldo niets kon. Maar het is een sociaal jochie en de broertjes hebben juist veel aan elkaar, merkten we al snel. Voor ons was de overgang veel groter toen we Jeffrey kregen dan nu we van een naar twee kinderen zijn gegaan.”

